Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (αναιρετικό τμήμα)

της 18ης Σεπτεμβρίου 2018 * [i]

«Αίτηση αναιρέσεως – Υπαλληλική υπόθεση – Συμβασιούχοι υπάλληλοι – Συντάξεις – Μεταφορά στο συνταξιοδοτικό σύστημα της Ένωσης συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων κτηθέντων προηγουμένως στο πλαίσιο εθνικών συνταξιοδοτικών συστημάτων – Ζημία λόγω φερόμενης ανεπαρκούς πληροφορήσεως των αναιρεσειόντων από την ΑΣΣΠΑ κατά την κοινοποίηση των προτάσεων περί αναγνωρίσεως συντάξιμων ετών που τους αφορούν – Απόρριψη της αγωγής αποζημιώσεως που είχε ασκηθεί πρωτοδίκως – Άρθρο 77, τέταρτο εδάφιο, του ΚΥΚ – Υλική ζημία»

Στην υπόθεση T-702/16 P,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση αναιρέσεως που κατατέθηκε κατά της αποφάσεως που εξέδωσε το Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης της Ευρωπαϊκής Ένωσης (τρίτο τμήμα) στις 20 Ιουλίου 2016, Barroso Truta κ.λπ. κατά Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης (F-126/15, EU:F:2016:159), και με την οποία ζητείται η εξαφάνιση της αποφάσεως αυτής,

José Barroso Truta, συμβασιούχος υπάλληλος του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, κάτοικος Bofferdange (Λουξεμβούργο),

Marc Forli, συμβασιούχος υπάλληλος του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, κάτοικος Lexy (Γαλλία),

Calogero Galante, συμβασιούχος υπάλληλος του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, κάτοικος Aix-Sur-Cloie (Βέλγιο),

Bernard Gradel, συμβασιούχος υπάλληλος του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, κάτοικος Konacker (Γαλλία),

εκπροσωπούμενοι από τους S. Orlandi και T. Martin, δικηγόρους,

αναιρεσείοντες,

κατά

Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, εκπροσωπούμενου από τους J. Inghelram και Á. Almendros Manzano,

εναγομένου πρωτοδίκως,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (αναιρετικό τμήμα),

συγκείμενο από τους M. Van der Woude, πρόεδρο, H. Kanninen και Δ. Γρατσία (εισηγητή), δικαστές,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

γραμματέας: G. Predonzani, διοικητική υπάλληλος,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 9ης Φεβρουαρίου 2018,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με την αίτησή τους αναιρέσεως, οι αναιρεσείοντες, José Barroso Truta, Marc Forli, Calogero Galante και Bernard Gradel, συμβασιούχοι υπάλληλοι της ομάδας καθηκόντων Ι, οι οποίοι προσελήφθησαν με σύμβαση εργασίας αορίστου χρόνου και απασχολούνται στη Γενική Διεύθυνση (ΓΔ) Διοικήσεως του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, πρώην ΓΔ «Υποδομές», ζητούν την αναίρεση της αποφάσεως του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης της Ευρωπαϊκής Ένωσης (τρίτο τμήμα) της 20ής Ιουλίου 2016, Barroso Truta κ.λπ. κατά Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης (F-126/15, στο εξής: αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, EU:F:2016:159). Με την απόφαση αυτή, το Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης απέρριψε την αγωγή τους με αίτημα να υποχρεωθεί το Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης να τους αποζημιώσει για την απώλεια των συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων, τα οποία είχαν αποκτήσει πριν από την είσοδό τους στην υπηρεσία του εν λόγω θεσμικού οργάνου στο πλαίσιο εθνικών συνταξιοδοτικών συστημάτων, και τα οποία μεταφέρθηκαν στο συνταξιοδοτικό σύστημα της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Το νομικό πλαίσιο και το ιστορικό της διαφοράς

Νομικό πλαίσιο

2 Το κεφάλαιο 3 του τίτλου V του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων της Ευρωπαϊκής Ένωσης (στο εξής: ΚΥΚ), όπως ίσχυε από 1ης Ιανουαρίου 2014, φέρει τον τίτλο «Συντάξεις και επίδομα αναπηρίας». Το άρθρο 77 ορίζει τα εξής:

«Ο υπάλληλος που έχει συμπληρώσει τουλάχιστον 10 έτη υπηρεσίας έχει δικαίωμα συντάξεως λόγω αρχαιότητας. […]

Το ανώτατο ύψος της σύνταξης αρχαιότητας καθορίζεται σε 70 % του τελευταίου βασικού μισθού που αναλογεί στον τελευταίο βαθμό στον οποίο έχει καταταγεί υπάλληλος για ένα έτος τουλάχιστον. Στον υπάλληλο καταβάλλεται ποσοστό 1,80 % του τελευταίου αυτού βασικού μισθού για κάθε έτος υπηρεσίας που υπολογίζεται σύμφωνα με το άρθρο 3 του παραρτήματος VIII.

[…]

Το ποσό της συντάξεως αρχαιότητας ανά έτος υπηρεσίας δεν μπορεί να είναι κατώτερο από 4 % του ελαχίστου ορίου διαβίωσης.

Το δικαίωμα συντάξεως αρχαιότητας αποκτάται στην ηλικία των 66 ετών.

[…]»

3 Κατά το άρθρο 6 του παραρτήματος VIII του ΚΥΚ, «[ω]ς ελάχιστο όριο διαβιώσεως για τον υπολογισμό των παροχών λαμβάνεται ο βασικός μισθός υπαλλήλου στο πρώτο κλιμάκιο του βαθμού AST 1».

4 Όπως ίσχυε προηγουμένως, από την 1η Μαΐου 2004 έως τις 31 Δεκεμβρίου 2013, το άρθρο 77 του ΚΥΚ προέβλεπε ότι «[σ]τον υπάλληλο [καταβαλλόταν] ποσοστό 1,90 % του τελευταίου βασικού μισθού [που αναλογεί στον τελευταίο βαθμό στον οποίο έχει καταταγεί ο υπάλληλος για ένα έτος τουλάχιστον] για κάθε έτος υπηρεσίας» και ότι το δικαίωμα συντάξεως αρχαιότητας αποκτάτο κατ' αρχήν στην ηλικία των 63 ετών.

5 Το άρθρο 2 του παραρτήματος VIII του ΚΥΚ ορίζει τα εξής:

«Η σύνταξη αρχαιότητας εκκαθαρίζεται βάσει του συνολικού αριθμού συντάξιμων ετών του υπαλλήλου. Κάθε έτος που υπολογίζεται σύμφωνα με τις προϋποθέσεις που καθορίζονται κατωτέρω στο άρθρο 3 δίνει δικαίωμα σε ένα συντάξιμο έτος, κάθε δε ολόκληρος μήνας σε ένα δωδέκατο ενός συνταξίμου έτους.

Ο ανώτατος αριθμός των συντάξιμων ετών που δύνανται να υπολογισθούν για τη σύσταση του δικαιώματος συντάξεως αρχαιότητας καθορίζεται στον αναγκαίο αριθμό για τη συμπλήρωση της ανώτατης σύνταξης κατά την έννοια του άρθρου 77, δεύτερο εδάφιο[,] του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης.»

6 Κατά το άρθρο 11, παράγραφος 2, του παραρτήματος VIII του ΚΥΚ:

«Ο υπάλληλος που εισέρχεται στην υπηρεσία της Ένωσης:

– μετά τη λήξη των καθηκόντων του σε διοίκηση, σε εθνικό ή διεθνή οργανισμό

ή

– μετά την άσκηση μισθωτής ή μη μισθωτής δραστηριότητας,

δικαιούται, από της μονιμοποιήσεώς του και μέχρι τη στιγμή που θεμελιώνει το δικαίωμα συντάξεως αρχαιότητας κατά την έννοια του άρθρου 77 του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης, να ενεργήσει ώστε να καταβληθεί στην Ένωση το κεφάλαιο, με αναγωγή του σχετικού ποσού στο χρόνο της πραγματικής μεταφοράς του, που αντιπροσωπεύει τα δικαιώματα σύνταξης τα οποία έχει αποκτήσει βάσει των προαναφερομένων υπηρεσιών ή δραστηριοτήτων.

Σε παρόμοια περίπτωση η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή του θεσμικού οργάνου στο οποίο υπηρετεί ο υπάλληλος καθορίζει, μέσω γενικών εκτελεστικών διατάξεων, λαμβάνοντας υπόψη τον βασικό μισθό του υπαλλήλου, την ηλικία του και τη συναλλαγματική ισοτιμία κατά την ημερομηνία της αιτήσεως μεταφοράς, τον αριθμό των συντάξιμων ετών που συνυπολογίζει σύμφωνα με το ενωσιακό συνταξιοδοτικό καθεστώς δυνάμει του χρόνου προϋπηρεσίας, βάσει του μεταφερθέντος κεφαλαίου, αφαιρουμένου του ποσού που αντιπροσωπεύει την ανατίμηση του κεφαλαίου μεταξύ της ημερομηνίας της αιτήσεως μεταφοράς και της πραγματικής ημερομηνίας που διενεργήθηκε η μεταφορά.

[…]»

7 Το άρθρο 109 του Καθεστώτος που εφαρμόζεται στο λοιπό προσωπικό της Ευρωπαϊκής Ένωσης (στο εξής: ΚΛΠ) ορίζει τα εξής:

«1. Κατά την έξοδο από την υπηρεσία, ο συμβασιούχος υπάλληλος δικαιούται σύνταξης αρχαιότητας, μεταφοράς του αναλογιστικού ισοδυνάμου ή καταβολής του επιδόματος αποχώρησης σύμφωνα με το κεφάλαιο 3 του τίτλου V και του Παραρτήματος VIII του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης […].

2. Το άρθρο 11, παράγραφοι 2 και 3[,] του Παραρτήματος VIII του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης εφαρμόζεται κατ' αναλογία στους συμβασιούχους υπαλλήλους.

[…]»

8 Κατά το άρθρο 110 του ΚΛΠ:

«Περίοδοι υπηρεσίας συμβασιούχου υπαλλήλου της Ένωσης λαμβάνονται υπόψη για τον υπολογισμό των συντάξιμων ετών κατά τα προβλεπόμενα στο Παράρτημα VIII του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης.»

9 Τέλος, κατά το άρθρο 7, παράγραφος 6, της αποφάσεως της διοικητικής επιτροπής του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, της 17ης Οκτωβρίου 2011, που αφορά γενικές εκτελεστικές διατάξεις σχετικές με τα άρθρα 11 και 12 του παραρτήματος VIII του ΚΥΚ, «[ο] αριθμός των συντάξιμων ετών που λαμβάνονται υπόψη [για την αναγνώριση συντάξιμου χρόνου μετά τη μεταφορά] δεν μπορεί σε καμία περίπτωση να υπερβαίνει τον αριθμό των συντάξιμων ετών κατά τα οποία ο ενδιαφερόμενος ήταν ασφαλισμένος στα οικεία συστήματα» και «[τ]ο ενδεχομένως υπερβάλλον ποσό που προκύπτει από το ανώτατο όριο στον αριθμό συντάξιμων ετών επιστρέφεται στο περί ου πρόκειται μέλος του προσωπικού».

Ιστορικό της διαφοράς

10 Το Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης εξέθεσε το ιστορικό της διαφοράς στις σκέψεις 8 έως 48 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως. Οι σκέψεις αυτές, κατ' ουσίαν, περιλαμβάνονται κατωτέρω.

Επί των αιτήσεων μεταφοράς συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων

11 Οι αναιρεσείοντες υπέβαλαν, μεταξύ 2006 και 2010, βάσει του άρθρου 11, παράγραφος 2, του ΚΥΚ, αιτήσεις μεταφοράς των συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων που είχαν αποκτήσει προηγουμένως σε διάφορους οργανισμούς του Λουξεμβούργου, της Γαλλίας και του Βελγίου.

12 Η αρμόδια για τη σύναψη των συμβάσεων προσλήψεως αρχή (στο εξής: ΑΣΣΠΑ) του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης διαβίβασε στους αναιρεσείοντες τις προτάσεις περί αναγνωρίσεως συντάξιμων ετών ζητώντας τους να ελέγξουν προσεκτικά τα στοιχεία που ελήφθησαν υπόψη και καλώντας τους «να επικοινωνήσουν [με τους υπεύθυνους της Διευθύνσεως ανθρωπίνων πόρων και διοικήσεως του προσωπικού της ΓΔ «Προσωπικό και Οικονομικά» του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης] [γ]ια να λάβουν εξηγήσεις σχετικά με τον υπολογισμό και να συζητήσουν το αν θα προβούν ή όχι στη μεταφορά […]».

13 Συναφώς, η ΑΣΣΠΑ επέστησε την προσοχή των αναιρεσειόντων στο γεγονός ότι «[ο]ι εκ του ΚΥΚ συνέπειες από την αναγνώριση συντάξιμων ετών βάσει [των επίμαχων προτάσεων εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής] των κανόνων του συνταξιοδοτικού συστήματος της Ευρωπαϊκής Δημόσιας Διοίκησης που ισχύει κατά την εκκαθάριση των συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων, δεδομένου ότι ο αριθμός των συντάξιμων ετών που αναγνωρίζονται κατ' εφαρμογήν του καθεστώτος μεταφοράς δεν θα τροποποιηθεί», ότι «[η] επίσημη πρόταση αναγνωρίσεως τίθεται σε ισχύ μόνο μετά την είσπραξη του συνόλου του ποσού προς μεταφορά» και ότι «[η] αναγνώριση που έχει επιτευχθεί κατ' αυτόν τον τρόπο [δεν λαμβάνεται] υπόψη για τον υπολογισμό της ελάχιστης περιόδου υπηρεσίας, ήτοι δέκα χρόνια, που θεμελιώνει συνταξιοδοτικό δικαίωμα της Ευρωπαϊκής Δημόσιας Διοίκησης, σύμφωνα με το άρθρο 77 του ΚΥΚ […]» (σκέψεις 11, 12, 16, 21 και 27 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως).

14 Οι αναιρεσείοντες προέβησαν στις απαραίτητες ενέργειες προκειμένου να γίνει η μεταφορά του συνόλου, ως προς ορισμένους εξ αυτών, και μέρους, ως προς άλλους, των δικαιωμάτων που είχαν αποκτήσει όταν υπάγονταν στα διάφορα εθνικά συνταξιοδοτικά συστήματα πριν προσληφθούν από το Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης (σκέψεις 13, 18, 23, 29 και 30 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως). Όπως εκτίθεται, στο πλαίσιο αυτό, στην αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, οι αρμόδιες

υπηρεσίες του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης εξέδωσαν αποφάσεις για την περάτωση της διαδικασίας μεταφοράς των εθνικών συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων των αναιρεσειόντων (συλλήβδην στο εξής: αποφάσεις περί αναγνωρίσεως συντάξιμων ετών).

15 Ειδικότερα, με σημείωμα της 16ης Φεβρουαρίου 2012, ο προϊστάμενος του τμήματος «Υπηρεσιακά Δικαιώματα» ενημέρωσε τον J. Barroso Truta ότι, μετά τη μεταφορά του κεφαλαίου που αντιστοιχεί στα συνταξιοδοτικά δικαιώματα που είχε αποκτήσει προηγουμένως, ήτοι 61 121,08 ευρώ, η ΑΣΣΠΑ είχε προβεί σε εκ νέου υπολογισμό του αριθμού των συντάξιμων ετών που αναγνωρίσθησαν με τη μεταφορά των δικαιωμάτων αυτών στο συνταξιοδοτικό σύστημα της Ένωσης, ο οποίος οδηγούσε πλέον στην αναγνώριση, στο πλαίσιο του εν λόγω συστήματος, καταβολής εισφορών διάρκειας 8 ετών και 24 ημερών (σκέψη 14 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως).

16 Με σημειώματα της 16ης Φεβρουαρίου 2012, 8ης Απριλίου 2013 και 25ης Ιουλίου 2014, ο προϊστάμενος του τμήματος «Υπηρεσιακά Δικαιώματα» ενημέρωσε τον M. Forli ότι, μετά τη μεταφορά του κεφαλαίου που αντιστοιχεί στα συνταξιοδοτικά δικαιώματα που είχε αποκτήσει από διάφορους εθνικούς οργανισμούς, η ΑΣΣΠΑ είχε προβεί σε εκ νέου υπολογισμό του αριθμού των συντάξιμων ετών που αναγνωρίσθηκαν με τη μεταφορά των δικαιωμάτων αυτών στο συνταξιοδοτικό σύστημα της Ένωσης, ο οποίος οδηγούσε πλέον στην αναγνώριση, στο πλαίσιο του εν λόγω συστήματος, καταβολής εισφορών διάρκειας 15 ετών και 18 ημερών, 6 ημερών και 1 έτους και 23 ημερών (σκέψη 19 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως).

17 Με σημειώματα της 13ης Νοεμβρίου 2009 και 6ης Δεκεμβρίου 2010, το τμήμα «Υπηρεσιακά Δικαιώματα» ενημέρωσε τον C. Galante ότι η ΑΣΣΠΑ είχε προβεί σε εκ νέου υπολογισμό του αριθμού των συντάξιμων ετών που αναγνωρίσθησαν με τη μεταφορά των δικαιωμάτων που είχε αποκτήσει προηγουμένως από διάφορους εθνικούς οργανισμούς, στο συνταξιοδοτικό σύστημα της Ένωσης, ο οποίος οδηγούσε πλέον στην αναγνώριση, στο πλαίσιο του συνταξιοδοτικού συστήματος της Ένωσης, καταβολής εισφορών διάρκειας 4 ετών και 1 μήνα, συνοδευόμενη με επιστροφή στον C. Galante ποσού 7 626,50 ευρώ, και 10 ετών, 4 μηνών και 5 ημερών (σκέψη 25 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως).

18 Με σημειώματα, αφενός, της 20ής Δεκεμβρίου 2006, το οποίο ανακλήθηκε και αντικαταστάθηκε με σημείωμα της 21ης Δεκεμβρίου 2009, και, αφετέρου, της 18ης Οκτωβρίου 2011, το τμήμα «Υπηρεσιακά Δικαιώματα» ενημέρωσε τον B. Gradel ότι, μετά τη μεταφορά του κεφαλαίου που αντιστοιχεί στα συνταξιοδοτικά δικαιώματα που αυτός είχε αποκτήσει από διάφορους εθνικούς οργανισμούς, η ΑΣΣΠΑ είχε προβεί σε εκ νέου υπολογισμό του αριθμού των συντάξιμων ετών που αναγνωρίστηκαν με τη μεταφορά των δικαιωμάτων αυτών στο συνταξιοδοτικό σύστημα της Ένωσης, ο οποίος οδηγούσε πλέον στην αναγνώριση, στο πλαίσιο του συστήματος αυτού, καταβολής εισφορών διάρκειας 16 ετών, συνοδευόμενη με επιστροφή στον B. Gradel ποσού 14 235,11 ευρώ, 3 ετών, 2 μηνών και 20 ημερών και 2 ετών, 3 μηνών και 5 ημερών (σκέψη 31 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως).

Επί της συναντήσεως της 12ης Απριλίου 2012 και των αιτήσεων πληροφορήσεως που υποβλήθηκαν από τους αναιρεσείοντες

19 Αφότου έλαβαν, στις 9 Μαρτίου 2012, μήνυμα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου που απέστειλε στο σύνολο του προσωπικού η Διεύθυνση ανθρωπίνων πόρων και διοικήσεως του προσωπικού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, σχετικά με την επικαιροποίηση του εργαλείου προσομοιώσεως των συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων των υπαλλήλων που αποκαλείται «υπολογιστής συντάξεως», οι αναιρεσείοντες χρησιμοποίησαν το εν λόγω εργαλείο και ανακάλυψαν ότι το ποσό των αντίστοιχων συντάξεών τους δεν θα αυξανόταν από τη μεταφορά των συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων στην οποία είχαν προβεί. Με άλλα λόγια, κατά την άποψη των αναιρεσειόντων και σύμφωνα με τον κατ' αυτόν τον τρόπο υπολογισμό τους, το ποσό των αντίστοιχων συντάξεών τους, κατά τη συνταξιοδότησή

τους, θα ήταν κατ' ουσίαν το ίδιο, ανεξαρτήτως της μεταφοράς των συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων τα οποία είχαν θεμελιώσει προηγουμένως στο πλαίσιο των διαφόρων εθνικών συστημάτων (σκέψεις 32 και 33 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως).

20 Τον Απρίλιο 2012, ο J. Barroso Truta και ο M. Forli, κατά τη διάρκεια συναντήσεως την οποία είχαν ζητήσει, συναντήθηκαν με τον προϊστάμενο του τμήματος «Υπηρεσιακά Δικαιώματα». Κατά τη συνάντηση αυτή, ο προϊστάμενος του εν λόγω τμήματος τους διευκρίνισε το πεδίο εφαρμογής, όσον αφορά την περίπτωσή τους, του κανόνα που προκύπτει, ιδίως, από το άρθρο 77, τέταρτο εδάφιο, του ΚΥΚ (στο εξής: κανόνας του ελαχίστου ορίου διαβιώσεως).

21 Κατά την προαναφερθείσα συνάντηση, οι αναιρεσείοντες ενημερώθηκαν επίσης ότι, κατ' αρχήν, ήταν αδύνατον να επιστραφούν στους οικείους εθνικούς οργανισμούς συνταξιοδοτικά δικαιώματα τα οποία είχαν ήδη μεταφερθεί στο συνταξιοδοτικό σύστημα της Ένωσης. Ο προϊστάμενος του εν λόγω τμήματος συμφώνησε με τους δύο ενδιαφερόμενους ότι θα επικοινωνούσε με τις υπηρεσίες της Ευρωπαϊκής Επιτροπής για να εξετάσει αν είχαν βρεθεί ενώπιον παρόμοιων περιπτώσεων και πώς τις είχαν αντιμετωπίσει (σκέψη 34 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως).

22 Όπως εκτίθεται στη σκέψη 35 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, από μήνυμα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου της 11ης Φεβρουαρίου 2015 το οποίο απέστειλε ο προϊστάμενος του τμήματος «Υπηρεσιακά Δικαιώματα», ο οποίος προσωρινά είχε αναλάβει άλλα καθήκοντα εντός του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, προκύπτει ότι, κατά την προαναφερθείσα συνάντηση, οι δύο αναιρεσείοντες που αναφέρονται στη σκέψη 20 ανωτέρω τον ενημέρωσαν ότι είχαν μετάσχει σε σύσκεψη οργανωθείσα από συνδικαλιστική οργάνωση με πρωτοβουλία του C. Galante, η οποία τους είχε τότε ενημερώσει ότι ήταν επείγον να πραγματοποιηθεί η μεταφορά των συνταξιοδοτικών τους δικαιωμάτων λόγω κινδύνου απώλειας δικαιώματος.

23 Με έγγραφο της 23ης Απριλίου 2012, ο J. Barroso Truta και ο M. Forli ζήτησαν, δυνάμει του άρθρου 25 του ΚΥΚ, από τον γενικό διευθυντή της ΓΔ «Προσωπικό και Οικονομικά» του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης (στο εξής: γενικός διευθυντής) να εξετάσει τη δυνατότητα να επιστραφούν στους οικείους εθνικούς οργανισμούς τα ποσά που είχαν μεταφερθεί επ' ονόματί τους στο συνταξιοδοτικό σύστημα της Ένωσης (σκέψη 36 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως).

24 Στις 26 Απριλίου 2012 ο J. Barroso Truta και ο M. Forli ζήτησαν από έναν από τους οργανισμούς που εμπλέκονται στην παρούσα υπόθεση, δηλαδή από το εθνικό ταμείο ασφαλίσεως συντάξεων του Λουξεμβούργου (CNAP), να μη λάβει υπόψη τις αιτήσεις τους για μεταφορά συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων και να ανασυστήσει τα δικαιώματα που είχαν αποκτήσει προηγουμένως στο πλαίσιο του οργανισμού αυτού. Με αντίστοιχα έγγραφα της 7ης Μαΐου 2012, το CNAP απέρριψε τις εν λόγω αιτήσεις, επισημαίνοντας, κατ' ουσίαν, ότι οι πραγματοποιηθείσες μεταφορές των συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων είχαν οριστικό χαρακτήρα (σκέψη 37 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως).

25 Στις 3 Σεπτεμβρίου 2012 ο C. Galante, δυνάμει του άρθρου 25 του ΚΥΚ, ζήτησε από τον γενικό διευθυντή να διερευνήσει τη δυνατότητα το Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης να επιστρέψει το ποσό του κεφαλαίου που είχε μεταφερθεί από το CNAP, βάσει των δικαιωμάτων που είχαν αποκτηθεί προηγουμένως. Ο αναιρεσείων αυτός απευθύνθηκε επίσης απευθείας στο CNAP για το θέμα αυτό. Με υπόμνημα της 27ης Σεπτεμβρίου 2012, ο γενικός διευθυντής γνωστοποίησε στον C. Galante ότι δεν μπορούσε να δοθεί θετική απάντηση στην αίτησή του (σκέψεις 38 και 39 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως).

26 Στις 5 Φεβρουαρίου 2013 ο γενικός διευθυντής ενημέρωσε τον J. Barroso Truta και τον M. Forli ότι η ΑΣΣΠΑ είχε επικοινωνήσει δύο φορές με το CNAP για την εξέταση των αντιστοίχων καταστάσεών τους, αλλά ότι, στις 20 Ιουλίου και 17 Αυγούστου 2012, ο εν λόγω εθνικός οργανισμός τον ενημέρωσε για την άρνησή του να δεχθεί επιστροφή από το Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης των

συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων που έχουν αποκτήσει προηγουμένως οι δύο αυτοί αναιρεσείοντες και τα οποία είχε μεταφέρει στο συνταξιοδοτικό σύστημα της Ένωσης. Οι αρνήσεις αυτές επιβεβαιώθηκαν εκ νέου από το CNAP στις 7 Ιανουαρίου 2013 (σκέψη 40 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως).

Επί της διαδικασίας προ της ασκήσεως αγωγής

27 Με έγγραφα της 16ης Απριλίου 2014, που έχουν παρόμοιο περιεχόμενο, οι αναιρεσείοντες υπέβαλαν αιτήσεις, κατά το άρθρο 90, παράγραφος 1, του ΚΥΚ, ζητώντας από την ΑΣΣΠΑ να αποκαταστήσει τις οικονομικές ζημίες που θεωρούσαν ότι υπέστησαν λόγω της μεταφοράς των αντίστοιχων συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων τους στο συνταξιοδοτικό σύστημα της Ένωσης. Προς στήριξη των αιτήσεών τους, προέβαλαν, κατ' ουσίαν, ότι, δυνάμει του άρθρου 77, τέταρτο εδάφιο, του ΚΥΚ και, ειδικότερα, του κανόνα του ελαχίστου ορίου διαβιώσεως, του οποίου αγνοούσαν την ύπαρξη όταν δέχθηκαν, κάθε ένας ατομικά, να προβούν στη μεταφορά των προηγουμένως κτηθέντων συνταξιοδοτικών τους δικαιωμάτων, μόνον τα έτη υπηρεσίας που συμπληρώθηκαν στο Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης έπρεπε να ληφθούν υπόψη για τον υπολογισμό της συντάξεώς τους. Επομένως, τα συντάξιμα έτη, τα οποία κάθε ένας εξ αυτών είχε αποκτήσει στο πλαίσιο της μεταφοράς των δικαιωμάτων τους, δεν έχουν, κατά την άποψή τους, αντίκτυπο στο ποσό των αντίστοιχων μελλοντικών τους συντάξεων. Οι αναιρεσείοντες υπογράμμισαν ότι, αν είχαν ενημερωθεί δεόντως από την ΑΣΣΠΑ για την ύπαρξη του ελάχιστου ποσού της συντάξεως αρχαιότητας, το οποίο έπρεπε να αντιστοιχεί τουλάχιστον στο 4 % του ελαχίστου ορίου διαβιώσεως ανά έτος υπηρεσίας, δεν θα είχαν μεταφέρει τα προηγουμένως κτηθέντα συνταξιοδοτικά τους δικαιώματα, διατηρώντας τα εθνικά συνταξιοδοτικά τους δικαιώματα, τα οποία, εν ανάγκη, τους παρείχαν τη δυνατότητα να ζητήσουν τη χορήγηση εθνικών συντάξεων (σκέψη 41 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως).

28 Οι αναιρεσείοντες θεώρησαν ότι η ΑΣΣΠΑ υπέπεσε σε υπηρεσιακό πταίσμα επειδή δεν τους παρέσχε επαρκείς πληροφορίες σχετικά με την έλλειψη συνεπειών, στις ειδικές τους περιπτώσεις, από την αναγνώριση των πρόσθετων συντάξιμων ετών που μπορούσαν να λάβουν βάσει του άρθρου 11, παράγραφος 2, του παραρτήματος VIII του ΚΥΚ, επί του ποσού των μελλοντικών τους συντάξεων αρχαιότητας. Ζήτησαν, κατά συνέπεια, αποζημίωση από την ΑΣΣΠΑ για την περιουσιακή ζημία που αντιστοιχεί στο κεφάλαιο των εθνικών συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων που μεταφέρθηκαν, κατά την άποψή τους χωρίς λόγο, στο συνταξιοδοτικό σύστημα της Ένωσης. Τα ζητηθέντα ποσά, πλέον τόκων υπερημερίας, ήταν για τον J. Barroso Truta, 61 121,08 ευρώ· για τον M. Forli, 129 440,98 ευρώ συνολικώς· για τον C. Galante, 76 324,29 ευρώ συνολικώς, και για τον B. Gradel 99 565,13 ευρώ συνολικώς (σκέψη 42 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως).

29 Με σημείωμα της 3ης Σεπτεμβρίου 2014, ο γενικός διευθυντής, αν και «λυπ[όταν] που [οι αναιρεσείοντες] βρίσκ[ονταν] στην κατάσταση αυτή», υπό την ιδιότητά του ως ΑΣΣΠΑ απέρριψε τις αιτήσεις τους της 16ης Απριλίου 2014. Κατά την εν λόγω απορριπτική απόφαση, δεν υπήρξε υπηρεσιακό πταίσμα εκ μέρους της ΑΣΣΠΑ ως προς το επίπεδο πληροφοριών που παρέσχε στους αναιρεσείοντες όταν τους υπέβαλε τις προτάσεις περί αναγνωρίσεως συντάξιμων ετών που τους αφορούσαν (σκέψη 43 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως).

30 Ο γενικός διευθυντής επισήμανε, ειδικότερα, ότι δεν υπάρχει καμία αμφιβολία ως προς το ότι, αν είχαν αποδεχθεί την πρόσκληση που τους είχε γίνει, «με αρκετά ευθεία διατύπωση», στα υπομνήματα που συνόδευαν τις επίμαχες προτάσεις περί αναγνωρίσεως συντάξιμων ετών, να απευθυνθούν στο τμήμα «Υπηρεσιακά Δικαιώματα», οι αναιρεσείοντες θα είχαν λάβει διευκρινίσεις σχετικά με τη λειτουργία του μηχανισμού που συνδέεται με τον κανόνα του ελαχίστου ορίου διαβιώσεως και, όπως συνέβαινε συνήθως σε τέτοιες περιπτώσεις, η διοίκηση θα είχε πραγματοποιήσει προσομοιώσεις του ποσού των μελλοντικών συντάξεών τους με ή χωρίς μεταφορά, πράγμα που θα αναδείκνυε τις συνέπειες του κανόνα του ελαχίστου ορίου διαβιώσεως στις αντίστοιχες καταστάσεις τους (σκέψη 44 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως).

31 Ο γενικός διευθυντής διευκρίνισε ότι, εν πάση περιπτώσει, κάθε εκτίμηση ως προς τη σκοπιμότητα της διενέργειας ή μη της μεταφοράς συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων που αποκτήθηκαν στο πλαίσιο εθνικού συστήματος τελεί σε αβεβαιότητα, ιδίως επειδή στηρίζεται σε όρους, συμπεριλαμβανομένων των υπηρεσιακών, που θα μπορούν να αλλάξουν με την πάροδο του χρόνου. Τόνισε ότι δεν αποκλείεται οι αναιρεσείοντες, κατά τη διάρκεια της σταδιοδρομίας τους, να ανέλθουν σε άλλες μισθολογικές κλίμακες, όπως αυτές των ανωτέρων των συμβασιούχων υπαλλήλων ομάδων καθηκόντων ή αυτές των μονίμων και των εκτάκτων υπαλλήλων. Ομοίως, ο νομοθέτης της Ένωσης θα μπορούσε να προβλέψει, στο μέλλον, τροποποίηση του ύψους του ελαχίστου ορίου διαβιώσεως, ενώ, σε εθνικό επίπεδο, θα μπορούσαν να εισαχθούν κανόνες απαγορεύσεως των σωρεύσεων (σκέψη 45 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως).

32 Ο γενικός διευθυντής συνήγαγε ότι, «[σ]το πλαίσιο αυτό, η επιλογή για την πραγματοποίηση ή μη της μεταφοράς συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων [βασιζόταν] σε καταμερισμό αρμοδιοτήτων, όπου η διοίκηση [ετίθετο] στη διάθεση του ενδιαφερομένου και [παρείχε], κατόπιν αιτήσεώς του, τις πληροφορίες τις οποίες αυτή γνώριζ[ε] ή [τις οποίες μπορούσε] να λάβει και όπου ο συγκεκριμένος υπάλληλος, ως ο πρωτίστως ενδιαφερόμενος, [διασφάλιζε] ότι είχε πλήρη και σωστή ενημέρωση πριν προβεί στην επιλογή του» (σκέψη 46 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως).

33 Στις 21 Νοεμβρίου 2014, με σημειώματα κατ' ουσίαν πανομοιότυπα, οι αναιρεσείοντες υπέβαλαν διοικητικές ενστάσεις δυνάμει του άρθρου 90, παράγραφος 2, του ΚΥΚ, κατά της αποφάσεως του γενικού διευθυντή της 3ης Σεπτεμβρίου 2014 περί απορρίψεως των αντίστοιχων αιτήσεών τους της 16ης Απριλίου 2014 (σκέψη 47 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως).

34 Με αποφάσεις της 17ης Ιουνίου 2015 που είχαν παρόμοια διατύπωση, η επιτροπή διοικητικών ενστάσεων του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης απέρριψε τις προαναφερόμενες διοικητικές ενστάσεις (σκέψη 48 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως).

Η πρωτόδικη διαδικασία και η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση

35 Στις 25 Σεπτεμβρίου 2015 οι αναιρεσείοντες άσκησαν αγωγή ενώπιον του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης, που πρωτοκολλήθηκε με τον αριθμό F-126/15, με την οποία ζήτησαν, κυρίως, να υποχρεωθεί το Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης να καταβάλει, σε κάθε εθνικό συνταξιοδοτικό ή ασφαλιστικό ταμείο, τα ποσά αντιστοίχως των 61 121,08 ευρώ για τον J. Barroso Truta, των 129 440,98 ευρώ για τον M. Forli, των 76 324,29 ευρώ για τον C. Galante και των 99 565,13 ευρώ για τον B. Gradel. Επικουρικώς, οι αναιρεσείοντες ζήτησαν να υποχρεωθεί το Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης να τους καταβάλει τα ποσά αυτά. Όλως επικουρικώς, οι αναιρεσείοντες ζήτησαν από το Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης να διαπιστώσει ότι το Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης υπέπεσε σε υπηρεσιακό πταίσμα κατά τη μεταφορά των εθνικών συνταξιοδοτικών τους δικαιωμάτων που είχαν αποκτηθεί κατά το παρελθόν. Τέλος, οι αναιρεσείοντες ζήτησαν να καταδικασθεί το Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης στα δικαστικά έξοδα.

36 Στην αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, το Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης έκρινε, κυρίως, ότι η αγωγή πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη. Ειδικότερα, διαπίστωσε ότι η συμπεριφορά που προσάπτεται στην ΑΣΣΠΑ εν προκειμένω, δηλαδή η ανεπαρκής ενημέρωση που παρέσχε στους αναιρεσείοντες κατά την υποβολή των προτάσεων περί αναγνωρίσεως συντάξιμων ετών που τους αφορούσαν, δεν μπορούσε να διαχωρισθεί από τη διαδικασία που οδήγησε στην έκδοση των τελικών αποφάσεων περί αναγνωρίσεως συντάξιμων ετών, διαδικασία που περιελάμβανε πολλά στάδια (σκέψη 66 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως). Πάντως, στο μέτρο που οι τελικές αποφάσεις της ΑΣΣΠΑ περί αναγνωρίσεως συντάξιμων ετών στο πλαίσιο του συνταξιοδοτικού συστήματος της Ένωσης κατόπιν των μεταφορών προηγουμένως κτηθέντων συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων από τους αναιρεσείοντες συνιστούσαν βλαπτικές πράξεις, θα μπορούσαν να αμφισβητηθούν με διοικητική ένσταση δυνάμει του άρθρου 90, παράγραφος 2, του ΚΥΚ και, εν ανάγκη, με προσφυγή δυνάμει του άρθρου 270 ΣΛΕΕ και του άρθρου 91, παράγραφος 2, του ΚΥΚ (σκέψη 67 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως). Προς

στήριξη μιας τέτοιας προσφυγής, οι αναιρεσείοντες θα μπορούσαν να προβάλουν ότι η συγκατάθεση που έδωσαν όσον αφορά τις προτάσεις περί αναγνωρίσεως των συνταξιοδοτικών τους δικαιωμάτων έπασχε από ελάττωμα λόγω φερόμενης ελλείψεως ενημερώσεως εκ μέρους της ΑΣΣΠΑ. Κατά το Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης, η συμπεριφορά αυτή συνδεόταν με τις προπαρασκευαστικές πράξεις των τελικών αποφάσεων περί αναγνωρίσεως συντάξιμων ετών που αφορούσαν τους αναιρεσείοντες και δεν μπορούσε να αποτελέσει αντικείμενο ανεξάρτητης προσφυγής, οπότε έπρεπε να προσβληθεί στο πλαίσιο ενδεχόμενης προσφυγής κατά των τελικών αποφάσεων που προαναφέρθηκαν (σκέψη 68 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως).

37 Υπενθυμίζοντας, αφενός, τη νομολογία σύμφωνα με την οποία μόνιμος ή μη μόνιμος υπάλληλος που παρέλειψε να προσβάλει βλαπτικές για αυτόν πράξεις, υποβάλλοντας εμπροθέσμως διοικητική ένσταση και, στη συνέχεια, ασκώντας, εμπροθέσμως προσφυγή ακυρώσεως, δεν μπορεί να θεραπεύσει αυτή την παράλειψη και επομένως να επιτύχει, κατά τον τρόπο αυτόν, την έναρξη νέας προθεσμίας για την άσκηση προσφυγής, μέσω αγωγής αποζημιώσεως ασκηθείσας σε μεταγενέστερο χρόνο της οποίας σκοπός είναι σαφώς η επίτευξη χρηματικού αποτελέσματος ίδιου με εκείνο στο οποίο θα οδηγούσε η εμπρόθεσμη προσφυγή ακυρώσεως των πράξεων αυτών (βλ. σκέψεις 60 έως 63 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως και εκεί παρατιθέμενη νομολογία), και διαπιστώνοντας, αφετέρου, ότι οι αναιρεσείοντες παρέλειψαν να αμφισβητήσουν τη νομιμότητα των τελικών αποφάσεων που μνημονεύονται στη σκέψη 36 ανωτέρω, το Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης έκρινε την αγωγή απαράδεκτη.

38 Επαλλήλως, το Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης εξέτασε επίσης επί της ουσίας την αγωγή που ασκήθηκε ενώπιόν του. Πρώτον, αφότου υπενθύμισε τις προϋποθέσεις στοιχειοθετήσεως της εξωσυμβατικής ευθύνης της Ένωσης (σκέψη 72 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως), έκρινε ότι, «έστω και αν θα μπορούσε να είχε γίνει καλύτερη διαχείριση του τρόπου με τον οποίο η ΑΣΣΠΑ είχε διατυπώσει τις προτάσεις της περί αναγνωρίσεως συντάξιμων ετών, εφιστώντας την προσοχή των ενδιαφερόμενων συμβασιούχων υπαλλήλων σχετικά με το περιεχόμενο του άρθρου 77, τέταρτο εδάφιο, του ΚΥΚ, δεν είναι δυνατόν να αναμένεται ευλόγως από μια επιμελή διοικητική αρχή η οποία, όπως εν προκειμένω, εξέτασε εκατοντάδες αιτήσεις μεταφοράς συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων […] μεταξύ του 2008 και του 2010, να διατυπώνει κάθε μία από τις προτάσεις της προβλέποντας τις συνέπειες, για κάθε ένα από τους ενδιαφερόμενους μόνιμους ή μη μόνιμους υπαλλήλους, της μεταφοράς των αντίστοιχων συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων τους» (σκέψη 74 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως). Το Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης έκρινε, επομένως, ότι η ΑΣΣΠΑ, στην προκειμένη περίπτωση, εκπλήρωσε το καθήκον επιμέλειας που έχει σύμφωνα με την αρχή της χρηστής διοικήσεως (σκέψη 75 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως).

39 Συναφώς, αφενός, το Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης έλαβε επίσης υπόψη το γεγονός ότι οι αναιρεσείοντες «ζήτησαν ταχέως τη μεταφορά στο συνταξιοδοτικό σύστημα της Ένωσης των αντίστοιχων εθνικών συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων τους, και στη συνέχεια επιβεβαίωσαν τις αιτήσεις αυτές», «χωρίς να θεωρήσουν χρήσιμο να απευθυνθούν προηγουμένως στη διοίκηση για να τους διαφωτίσει όσον αφορά τις αντίστοιχες αποφάσεις τους», ενώ η ΑΣΣΠΑ τούς είχε καλέσει, με τις προτάσεις της, να έλθουν σε επαφή μαζί της «[π]ροκειμένου να λάβουν διευκρινίσεις ως προς τον υπολογισμό και να συζητήσουν κατά πόσον είναι σκόπιμο να προβούν ή όχι στ[ις] [εν λόγω] μεταφορ[ές]» (σκέψεις 75 και 76 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως).

40 Αφετέρου, το Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης υπενθύμισε ότι, κατά τη νομολογία, κάθε υπάλληλος τεκμαίρεται ότι γνωρίζει τον ΚΥΚ και, ειδικότερα, τους κανόνες που διέπουν τις αποδοχές του ή τη σύνταξή του αρχαιότητας (βλ. σκέψη 77 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως και εκεί παρατιθέμενη νομολογία). Έχοντας υπόψη τη νομολογία αυτή και παράλληλα λαμβάνοντας υπόψη το γεγονός ότι «οι ενάγοντες, λαμβανομένων υπόψη των αντίστοιχων καθηκόντων τους, [δεν ήταν] κατ' ανάγκην οι πλέον ενημερωμένοι σχετικά με το θέμα αυτό», το Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης εκτίμησε ότι το γράμμα των κρίσιμων διατάξεων ήταν «σχετικά σαφές» και έπρεπε, «τουλάχιστον, να παρακινήσει τους ενάγοντες να ζητήσουν για [το επίμαχο εν προκειμένω ζήτημα] διευκρινίσεις από την υπηρεσία τους» (σκέψη 78 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως).

41 Δεύτερον, το Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης συνήγαγε ότι οι αναιρεσείοντες δεν απέδειξαν ότι η προβαλλόμενη ζημία, την οποία είχαν χαρακτηρίσει αποκλειστικώς ως υλική, είναι πραγματική και βέβαιη. Συναφώς, αφενός, διαπίστωσε ότι οι αναιρεσείοντες «εξακολουθούν να έχουν σκοπό να συνεχίσουν την αντίστοιχη σταδιοδρομία τους εντός του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης ή οποιουδήποτε άλλου θεσμικού οργάνου της Ένωσης και, κατά συνέπεια, δεν μπορεί να αποκλεισθεί το ενδεχόμενο ορισμένοι εξ αυτών, αν όχι όλοι, να καταλάβουν μελλοντικά θέση εκτάκτου ή μονίμου υπαλλήλου, κατηγορία θέσεων που τότε θα τους παρέχει τη δυνατότητα [...] να λάβουν μελλοντικά συντάξεις αρχαιότητας, κατ' ανώτατο ποσοστό 70 % επί του τελευταίου βασικού μισθού τους, οι οποίες θα υπερβαίνουν το ποσό που προκύπτει από την εφαρμογή του άρθρου 77, τέταρτο εδάφιο, του ΚΥΚ». Σε μια τέτοια περίπτωση, «[οι αναιρεσείοντες] δεν θα έχουν υποστεί ζημία λόγω των αποφάσεών τους να μεταφέρουν τα συνταξιοδοτικά τους δικαιώματα [...]» (σκέψη 81 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως).

42 Αφετέρου, δεν ήταν βέβαιο ότι, στο χρονικό σημείο που οι αναιρεσείοντες θα έχουν συμπληρώσει τη νόμιμη ηλικία συνταξιοδοτήσεως, «το περιεχόμενο και οι προϋποθέσεις εφαρμογής του κανόνα του άρθρου 77, τέταρτο εδάφιο, του ΚΥΚ [θα έχουν] οπωσδήποτε μείνει ίδια» με τα ισχύοντα κατά τον χρόνο δημοσιεύσεως της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, «υπενθυμιζομένου ότι ο νομοθέτης της Ένωσης δύναται, οποτεδήποτε, να μεταβάλει τα δικαιώματα και τις υποχρεώσεις των μονίμων και των μη μονίμων υπαλλήλων της Ένωσης μέσω κανονισμών περί τροποποιήσεως του ΚΥΚ και του ΚΛΠ, εκδιδομένων βάσει του άρθρου 336 ΣΛΕΕ και εχόντων εφαρμογή, εκτός εξαιρέσεως, επί των μελλοντικών αποτελεσμάτων καταστάσεων που δημιουργήθηκαν υπό το κράτος της προγενέστερης νομοθεσίας» (βλ. σκέψη 82 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

43 Τέλος, κατ' εφαρμογήν των άρθρων 101 και 102 του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης, το Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης, λαμβάνοντας υπόψη τη συμπεριφορά της ΑΣΣΠΑ εν προκειμένω, και ιδίως το γεγονός ότι, κατά το στάδιο της απαντήσεως στη διοικητική ένσταση, δεν επέστησε την προσοχή των αναιρεσειόντων σχετικά με το απαράδεκτο των αιτήσεών τους αποζημιώσεως, όρισε ότι το Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης φέρει τα δικαστικά του έξοδα και το καταδίκασε στα δικαστικά έξοδα των αναιρεσειόντων.

Η διαδικασία ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου και τα αιτήματα των διαδίκων

44 Με υπόμνημα που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 30 Σεπτεμβρίου 2016, οι αναιρεσείοντες κατέθεσαν την υπό κρίση αίτηση αναιρέσεως. Στις 20 Δεκεμβρίου 2016 το Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης κατέθεσε υπόμνημα επί της αιτήσεως αναιρέσεως.

45 Η έγγραφη διαδικασία περατώθηκε μετά την κατάθεση του υπομνήματος απαντήσεως στις 22 Φεβρουαρίου 2017 και του υπομνήματος ανταπαντήσεως στις 20 Απριλίου 2017.

46 Με έγγραφο της 15ης Μαΐου 2017, οι αναιρεσείοντες υπέβαλαν αιτιολογημένη αίτηση, βάσει του άρθρου 207, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου, να ακουσθούν στο πλαίσιο του προφορικού σταδίου της διαδικασίας.

47 Κατόπιν εισηγήσεως του εισηγητή δικαστή, το Γενικό Δικαστήριο έκανε δεκτή την αίτηση των αναιρεσειόντων και αποφάσισε τη διεξαγωγή του προφορικού σταδίου της διαδικασίας.

48 Στο πλαίσιο των μέτρων οργανώσεως της διαδικασίας που προβλέπει το άρθρο 89, παράγραφος 3, του Κανονισμού Διαδικασίας, το οποίο εφαρμόζεται εν προκειμένω δυνάμει του άρθρου 213, παράγραφος 1, του εν λόγω κανονισμού, το Γενικό Δικαστήριο έθεσε στους διαδίκους, στις 19 Δεκεμβρίου 2017, ερωτήσεις για γραπτή απάντηση. Οι διάδικοι απάντησαν στις ερωτήσεις αυτές εντός της ταχθείσας προθεσμίας.

49 Οι διάδικοι αγόρευσαν και απάντησαν στις ερωτήσεις που τους έθεσε προφορικά το Γενικό Δικαστήριο κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση της 9ης Φεβρουαρίου 2018.

50 Οι αναιρεσείοντες ζητούν από το Γενικό Δικαστήριο:

– να αναιρέσει την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση·

– κρίνοντας επί της ουσίας, να υποχρεώσει το Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης να καταβάλει 61 121,08 ευρώ επ' ονόματι του J. Barroso Truta, 129 440,98 ευρώ επ' ονόματι του M. Forli, 76 324,29 ευρώ επ' ονόματι του C. Galante και 99 565,13 ευρώ επ' ονόματι του B. Gradel «σε οποιοδήποτε συνταξιοδοτικό ή ασφαλιστικό ταμείο επ' ονόματι των αναιρεσειόντων»

– επικουρικώς, να υποχρεώσει το Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης να καταβάλει τα προαναφερθέντα ποσά στους αναιρεσείοντες, προσαυξημένα με τόκους προς «3,1 % ετησίως από την ημερομηνία μεταφοράς των συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων [στο συνταξιοδοτικό σύστημα της Ένωσης]»

– να καταδικάσει το Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης στα δικαστικά έξοδα τόσο της πρωτόδικης όσο και της αναιρετικής διαδικασίας.

51 Το Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

– να απορρίψει την αίτηση αναιρέσεως εν μέρει ως απαράδεκτη και εν μέρει ως αβάσιμη ή, επικουρικώς, ως αβάσιμη στο σύνολό της·

– να καταδικάσει τους αναιρεσείοντες στα δικαστικά έξοδα.

Επί της αιτήσεως αναιρέσεως

52 Προς στήριξη της αιτήσεως αναιρέσεως κατά της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, οι αναιρεσείοντες προβάλλουν δύο λόγους αναιρέσεως. Με τον πρώτο λόγο προβάλλουν πλάνη περί το δίκαιο, κατά το μέρος που το Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης έκρινε, κυρίως, ότι είναι απαράδεκτη η αγωγή τους. Ο δεύτερος λόγος αφορά την ουσία της διαφοράς και, ειδικότερα, με αυτόν προβάλλεται πλάνη περί το δίκαιο στην οποία υπέπεσε το Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης κρίνοντας, επαλλήλως, αφενός, ότι η ΑΣΣΠΑ δεν είχε εν προκειμένω υποπέσει σε υπηρεσιακό πταίσμα κατά την κοινοποίηση των προτάσεων περί αναγνωρίσεως συντάξιμων ετών στους αναιρεσείοντες και, αφετέρου, ότι η ζημία που προβάλλουν οι αναιρεσείοντες είναι υποθετική.

Επί του πρώτου λόγου αναιρέσεως

53 Από τα δικόγραφα των αναιρεσειόντων προκύπτει ότι, με τον πρώτο λόγο αναιρέσεως, προσάπτουν στο Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης ότι υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο κρίνοντας ότι η πρωτοδίκως ασκηθείσα αγωγή τους πρέπει να κηρυχθεί απαράδεκτη. Υποστηρίζουν, επιπλέον, ότι δεν είχαν προβάλει, ενώπιον του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης, μόνον υλική ζημία, αλλά και ηθική βλάβη.

54 Συναφώς, το Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης υποστηρίζει ότι, στον βαθμό που τέτοια ηθική βλάβη δεν είχε προβληθεί πρωτοδίκως, όλη η συναφής επιχειρηματολογία πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη. Συνεπώς, πρέπει να εξετασθεί, κατ' αρχάς, η ακριβής φύση της ζημίας που οι αναιρεσείοντες προέβαλαν πρωτοδίκως.

Όσον αφορά τη φύση της ζημίας που προέβαλαν πρωτοδίκως οι αναιρεσείοντες

55 Όπως ορθώς επισημαίνει το Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης, κατά τη νομολογία, αν επιτρεπόταν σε διάδικο να προβάλει για πρώτη φορά ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου λόγο και επιχειρήματα που δεν είχε προβάλει ενώπιον του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης, αυτός θα είχε τη δυνατότητα να υποβάλει στην κρίση του Γενικού Δικαστηρίου, του οποίου η αναιρετική αρμοδιότητα είναι περιορισμένη, διαφορά με ευρύτερο περιεχόμενο από τη διαφορά που εκδίκασε το Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης. Πάντως, η αναιρετική αρμοδιότητα του Γενικού Δικαστηρίου περιορίζεται στην εκτίμηση της νομικής λύσεως που δόθηκε κατόπιν εξετάσεως των λόγων και των επιχειρημάτων επί των οποίων διεξήχθη συζήτηση στον πρώτο βαθμό δικαιοδοσίας (βλ. απόφαση της 13ης Μαΐου 2016, CX κατά Επιτροπής, T-496/15 P, EU:T:2016:305, σκέψη 46 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

56 Εν προκειμένω, από την εξέταση της δικογραφίας της πρωτοβάθμιας δίκης προκύπτει ότι, με τα δικόγραφά τους, οι αναιρεσείοντες προέβαλαν μόνον υλική ζημία και δεν προέβαλαν, ενώπιον του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης, αιτίαση περί ενδεχόμενης ηθικής βλάβης την οποία υπέστησαν. Πράγματι, πρέπει να επισημανθεί ότι, στην αγωγή που ασκήθηκε ενώπιον του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης, οι αναιρεσείοντες προέβαλαν μόνο την απώλεια του ποσού που αντιστοιχούσε στα μεταφερθέντα συνταξιοδοτικά τους δικαιώματα τα οποία είχαν εκχωρήσει στο Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

57 Επιπλέον, σε αντίθεση με όσα υποστηρίζουν οι αναιρεσείοντες στο σημείο 27 του υπομνήματος απαντήσεως, το Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης ουδόλως έκρινε ότι η ζημία τους συνίσταται, έστω και εν μέρει, στην κατάσταση αβεβαιότητας στην οποία ισχυρίζονται ότι βρίσκονται. Αντιθέτως, επιβάλλεται η διαπίστωση, όπως υποστήριξε το Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης, ότι, στη σκέψη 80 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, εκτίθεται ρητώς ότι «η ζημία που προβάλλουν οι ενάγοντες είναι υλική».

58 Ασφαλώς, οι αναιρεσείοντες προέβαλαν πρωτοδίκως ότι η αγωγή τους είχε «ασκηθεί ως αναγνωριστική κατά το ότι [επιδίωκε] να διαπιστωθεί από τον δικαστή της Ένωσης η ύπαρξη πταίσματος εκ μέρους του Δικαστηρίου με σκοπό ενδεχόμενη αποζημίωσή τους». Επικαλέστηκαν, συναφώς, αφενός, τις αποφάσεις της 1ης Φεβρουαρίου 1979, Deshormes κατά Επιτροπής (17/78, EU:C:1979:24), και της 26ης Φεβρουαρίου 2015, Planet κατά Επιτροπής (C-564/13 P, EU:C:2015:124), και, αφετέρου, τις προτάσεις της γενικής εισαγγελέα J. Kokott στην υπόθεση Planet κατά Επιτροπής (C-564/13 P, EU:C:2014:2352).

59 Ωστόσο, από τα σημεία 114 επ. της αγωγής που κατατέθηκε πρωτοδίκως προκύπτει ότι το αναγνωριστικό αίτημα των αναιρεσειόντων δεν διατυπώθηκε προς στήριξη των ισχυρισμών περί ηθικής βλάβης, αλλά για την περίπτωση κατά την οποία «η απώλεια των μεταφερθέντων δικαιωμάτων δεν θα θεωρ[ούνταν], στο στάδιο αυτό, ως “βέβαιη”». Το αίτημα αυτό δεν αφορούσε, ειδικότερα, τη φύση της ζημίας που προέβαλαν οι αναιρεσείοντες, αλλά αντιθέτως σκοπό είχε να διαπιστωθεί η ύπαρξη πταίσματος εκ μέρους του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης. Δεν μπορεί, επομένως, να θεωρηθεί ότι εμπεριέχει αίτημα χρηματικής ικανοποιήσεως λόγω της ηθικής βλάβης την οποία υποστηρίζουν ότι υπέστησαν οι αναιρεσείοντες.

60 Λαμβανομένης υπόψη της διαπιστώσεως αυτής, η νομολογία που επικαλούνται οι αναιρεσείοντες, η οποία, κατά την άποψή τους, μπορεί να αποδείξει τη δυνατότητα ασκήσεως, ενώπιον του δικαστή της Ένωσης, αναγνωριστικής αγωγής (βλ. σκέψη 58 ανωτέρω), δεν ασκεί επιρροή εν προκειμένω.

61 Επιβάλλεται, επομένως, το συμπέρασμα, σύμφωνα με τη νομολογία που παρατέθηκε στη σκέψη 55 ανωτέρω, ότι το αίτημα αποζημιώσεως των αναιρεσειόντων πρέπει να θεωρηθεί απαράδεκτο, κατά το μέρος που θέτει, για πρώτη φορά στην κρίση του Γενικού Δικαστηρίου, τη χρηματική ικανοποίηση λόγω της ηθικής βλάβης που ισχυρίζονται ότι υπέστησαν.

62 Συνεπώς, πρέπει να συναχθεί ότι, όπως προκύπτει από όσα εκτέθηκαν στις σκέψεις 55 έως 61 ανωτέρω, τα αιτήματα που υπέβαλαν πρωτοδίκως οι αναιρεσείοντες αποσκοπούσαν αποκλειστικώς στην αποκατάσταση υλικής ζημίας.

63 Πρέπει, εν συνεχεία, να εξετασθούν τα επιχειρήματα με τα οποία οι αναιρεσείοντες αμφισβητούν ότι η αγωγή τους είναι απαράδεκτη, όπως το Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης έκρινε στην αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση.

Επί του παραδεκτού των αιτημάτων της αγωγής των αναιρεσειόντων κατά το μέρος που αφορούσαν την αποκατάσταση υλικής ζημίας

64 Προκαταρκτικώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι, στο σύστημα των μέσων παροχής έννομης προστασίας που καθιερώνουν τα άρθρα 90 και 91 του ΚΥΚ, αγωγή αποζημιώσεως είναι παραδεκτή μόνον αν έχει προηγηθεί διοικητική διαδικασία σύμφωνη με τις διατάξεις του ΚΥΚ (διάταξη της 24ης Μαρτίου 1998, Meyer κ.λπ. κατά Δικαστηρίου, T-181/97, EU:T:1998:64, σκέψη 21).

65 Η προ της ασκήσεως αγωγής διαδικασία όταν πρόκειται για αγωγή αποζημιώσεως διαφέρει αναλόγως του αν η ζημία της οποίας ζητείται η αποκατάσταση προκύπτει από βλαπτική πράξη, κατά την έννοια του άρθρου 90, παράγραφος 2, του ΚΥΚ ή από συμπεριφορά της διοικήσεως στερούμενη τον χαρακτήρα αποφάσεως. Στην πρώτη περίπτωση, εναπόκειται στον ενδιαφερόμενο να υποβάλει, εντός της προβλεπόμενης προθεσμίας, στην αρμόδια για τους διορισμούς αρχή, διοικητική ένσταση κατά της συγκεκριμένης πράξεως. Αντιθέτως, στη δεύτερη περίπτωση, η προ της ασκήσεως αγωγής διαδικασία πρέπει να κινηθεί διά της υποβολής αιτήσεως, κατά την έννοια του άρθρου 90, παράγραφος 1, του ΚΥΚ, με την οποία ζητείται αποζημίωση και, ενδεχομένως, να συνεχιστεί με την υποβολή διοικητικής ενστάσεως βάλλουσας κατά της απορρίπτουσας την αίτηση αποφάσεως (βλ. απόφαση της 6ης Νοεμβρίου 1997, Liao κατά Συμβουλίου, T-15/96, EU:T:1997:169, σκέψη 57 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

66 Εξάλλου, κατά τη νομολογία, η προσφυγή ακυρώσεως και η αγωγή αποζημιώσεως συνιστούν αυτοτελή ένδικα βοηθήματα. Στα άρθρα 90 και 91 του ΚΥΚ δεν γίνεται καμία διάκριση μεταξύ αυτών των δύο ενδίκων βοηθημάτων, όσον αφορά τόσο τη διοικητική όσο και τη δικαστική διαδικασία, και ο υπάλληλος μπορεί να επιλέξει, λόγω της αυτοτέλειας αυτών των χωριστών ενδίκων βοηθημάτων, είτε το ένα είτε το άλλο είτε και τα δύο μαζί, υπό τον όρο ότι θα προσφύγει ενώπιον του δικαστή της Ένωσης εντός της προθεσμίας των τριών μηνών από της απορρίψεως της διοικητικής του ενστάσεώς (βλ. αποφάσεις της 24ης Ιανουαρίου 1991, Latham κατά Επιτροπής, T-27/90, EU:T:1991:5, σκέψη 36 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία, και της 6ης Φεβρουαρίου 2007, Wunenburger κατά Επιτροπής, T-246/04 και T-71/05, EU:T:2007:34, σκέψη 46).

67 Ωστόσο, η νομολογία δέχεται μία εξαίρεση από την αρχή αυτή, όταν η αγωγή αποζημιώσεως συνδέεται στενά με την προσφυγή ακυρώσεως, που θα ήταν ή θα έπρεπε να κηρυχθεί απαράδεκτη. Επομένως, τα αιτήματα αποζημιώσεως είναι απαράδεκτα όταν η αγωγή αποζημιώσεως αποσκοπεί αποκλειστικά στην αποκατάσταση των συνεπειών της πράξεως κατά της οποίας στρεφόταν η προσφυγή ακυρώσεως η οποία θα μπορούσε να είναι ή κηρύχθηκε απαράδεκτη, ιδίως όταν η αγωγή αποζημιώσεως έχει ως μόνο σκοπό να αντισταθμίσει τις μισθολογικές απώλειες που δεν θα σημειώνονταν αν η προσφυγή ακυρώσεως θα μπορούσε να ευδοκιμήσει ή ευδοκίμησε (βλ., υπό την έννοια αυτή, αποφάσεις της 24ης Ιανουαρίου 1991, Latham κατά Επιτροπής, T-27/90, EU:T:1991:5, σκέψεις 37 και 38 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία, και της 6ης Φεβρουαρίου 2007, Wunenburger κατά Επιτροπής, T-246/04 και T-71/05, EU:T:2007:34, σκέψη 47). Συνεπώς, σύμφωνα με τη νομολογία αυτή, μόνιμος ή μη μόνιμος υπάλληλος που παρέλειψε να προσβάλει βλαπτικές για αυτόν πράξεις, υποβάλλοντας εμπροθέσμως διοικητική ένσταση και, στη συνέχεια, ασκώντας εμπροθέσμως προσφυγή ακυρώσεως, δεν μπορεί να θεραπεύσει την παράλειψη αυτή και να επιτύχει, κατά τον τρόπο αυτόν, την έναρξη νέας προθεσμίας για την άσκηση προσφυγής, μέσω αγωγής αποζημιώσεως ασκηθείσας σε μεταγενέστερο χρόνο της οποίας σκοπός είναι σαφώς η επίτευξη του ίδιου χρηματικού

αποτελέσματος με αυτό στο οποίο θα οδηγούσε η εμπρόθεσμη άσκηση προσφυγής ακυρώσεως των πράξεων αυτών (βλ. διάταξη της 20ής Μαρτίου 2014, Michel κατά Επιτροπής, F-44/13, EU:F:2014:40, σκέψη 45 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

68 Συναφώς, από τη νομολογία προκύπτει ότι, όταν αυτά τα δύο ένδικα βοηθήματα, δηλαδή, αφενός, η προσφυγή ακυρώσεως και, αφετέρου, η αγωγή αποζημιώσεως, στηρίζονται σε διαφορετικές πράξεις ή συμπεριφορές της διοικήσεως, η αγωγή αποζημιώσεως δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι είναι ταυτόσημη με την προσφυγή ακυρώσεως, έστω και αν αμφότερες καταλήγουν στο ίδιο χρηματικό αποτέλεσμα όσον αφορά τον προσφεύγοντα (βλ. απόφαση της 24ης Ιανουαρίου 1991, Latham κατά Επιτροπής, T-27/90, EU:T:1991:5, σκέψη 38 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

69 Εξάλλου, στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση της 13ης Οκτωβρίου 2015, Επιτροπή κατά Cocchi και Falcione (T-103/13 P, EU:T:2015:777), όπου οι τότε προσφεύγοντες είχαν ως σκοπό την ακύρωση των προτάσεων περί αναγνωρίσεως συντάξιμων ετών, όπως αυτές που απευθύνθηκαν στους αναιρεσείοντες στην υπό κρίση υπόθεση, το Γενικό Δικαστήριο συνήγαγε ότι μια τέτοιου είδους πρόταση δεν συνιστά βλαπτική πράξη κατά την έννοια του άρθρου 91, παράγραφος 1, του ΚΥΚ, αλλά συμπεριφορά στερούμενη χαρακτήρα αποφάσεως, που μπορούσε να παράσχει στον ενδιαφερόμενο τη δυνατότητα να ασκήσει αγωγή με αίτημα την αποκατάσταση της ζημίας που υπέστη από την εν λόγω συμπεριφορά (απόφαση της 13ης Οκτωβρίου 2015, Επιτροπή κατά Cocchi και Falcione, T-103/13 P, EU:T:2015:777, σκέψεις 73 και 74). Επιπλέον, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι, δεδομένου ότι ήταν αναγκαία η συγκατάθεση του ενδιαφερόμενου ώστε να μεταφερθούν στο συνταξιοδοτικό σύστημα της Ένωσης τα συνταξιοδοτικά του δικαιώματα που αποκτήθηκαν προηγουμένως σε σύστημα άλλο από εκείνο της Ένωσης, έπρεπε να θεωρηθεί ότι, αν ο ενδιαφερόμενος είχε δώσει τη συγκατάθεσή του για την εν λόγω μεταφορά βασιζόμενος σε πρόταση περί αναγνωρίσεως συντάξιμων ετών η οποία, εξαιτίας πταίσματος καταλογιστέου στο θεσμικό του όργανο, αποδεικνυόταν ότι ήταν εσφαλμένη και παραπλανητική, η συγκατάθεση αυτή θα μπορούσε να θεωρηθεί ότι πάσχει από ελάττωμα, παρέχοντας στον ενδιαφερόμενο το δικαίωμα να ζητήσει την ακύρωση της αποφάσεως που εκδόθηκε μετά τη μεταφορά αυτή, προκειμένου να ανατρέψει τα αποτελέσματα της εν λόγω μεταφοράς (απόφαση της 13ης Οκτωβρίου 2015, Επιτροπή κατά Cocchi και Falcione, T-103/13 P, EU:T:2015:777, σκέψεις 75 και 76).

70 Εντούτοις, από την απόφαση της 13ης Οκτωβρίου 2015, Επιτροπή κατά Cocchi και Falcione (T-103/13 P, EU:T:2015:777), δεν μπορεί να συναχθεί ότι, όταν η φερόμενη ως πλημμελής συμπεριφορά θεσμικού οργάνου συνδέεται με διαδικασία όπως αυτή της μεταφοράς των εν προκειμένω επίμαχων δικαιωμάτων και ενδέχεται να έχει επηρεάσει τη συγκατάθεση του ενδιαφερομένου, αυτός δεν μπορεί σε καμία περίπτωση να προβάλει στο πλαίσιο αγωγής αποζημιώσεως τη ζημία που θεωρεί ότι υπέστη λόγω της συμπεριφοράς αυτής.

71 Ειδικότερα, μια τέτοια ερμηνεία της παρατεθείσας στη σκέψη 70 ανωτέρω νομολογίας θα είχε ως συνέπεια υπερβολικό περιορισμό του δικαιώματος των αναιρεσειόντων να ασκήσουν αγωγή με αίτημα την αποκατάσταση της ζημίας που ισχυρίζονται ότι υπέστησαν. Πράγματι, δικαστική απόφαση περί ακυρώσεως των αποφάσεων μεταφοράς των εθνικών συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων των αναιρεσειόντων θα είχε ως αποτέλεσμα την αναδρομική εξαφάνιση πράξεων οι οποίες έχουν, κατ' αρχήν, θετικές συνέπειες για τους αναιρεσείοντες, εφόσον οδηγούν ως προς αυτούς στην αναγνώριση, μετά την εν λόγω μεταφορά, συντάξιμων ετών.

72 Πάντως, οι αναιρεσείοντες δεν αμφισβητούν, εν προκειμένω, τα αποτελέσματα των προαναφερθεισών αποφάσεων ως τέτοια, δηλαδή τη μεταφορά των εθνικών συνταξιοδοτικών τους δικαιωμάτων και την εντεύθεν αναγνώριση συντάξιμων ετών, αλλά τη συμπεριφορά της διοικήσεως, η οποία, κατ' αυτούς, δεν τους επισήμανε ότι οι εν λόγω μεταφορές δεν είχαν όλες τις συνέπειές που αυτοί ήλπιζαν. Επομένως, οι αναιρεσείοντες δεν έχουν σκοπό, με την αγωγή που άσκησαν πρωτοδίκως, να εξαλείψουν τις συνέπειες των επίμαχων αποφάσεων μεταφοράς, αλλά να αποκατασταθεί η ζημία που θεωρούν ότι υπέστησαν λόγω του ότι οι επίμαχες μεταφορές δεν παρήγαγαν όλα τα αναμενόμενα αποτελέσματα επί της νομικής τους καταστάσεως.

73 Κατά συνέπεια, το Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης όφειλε να εξετάσει αν η αγωγή των αναιρεσειόντων σκοπούσε αποκλειστικά να αποκαταστήσει τις συνέπειες των αποφάσεων περί αναγνωρίσεως συντάξιμων ετών και, ιδίως, αν το αντικείμενο της αγωγής αυτής ήταν να επιτευχθεί χρηματικό αποτέλεσμα ίδιο με εκείνο που θα προέκυπτε από εμπρόθεσμη προσφυγή ακυρώσεως των αποφάσεων αυτών.

74 Διαπιστώνεται ότι, αντιθέτως προς αυτό που κρίθηκε στην αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, τούτο δεν συμβαίνει εν προκειμένω.

75 Συναφώς, πρέπει να διευκρινισθεί, κατ' αρχάς, ότι το αντικείμενο των αποφάσεων περί αναγνωρίσεως συντάξιμων ετών που αφορούν τους αναιρεσείοντες είναι η αναγνώριση ορισμένων συντάξιμων ετών μετά τις μεταφορές που πραγματοποιήθηκαν.

76 Δεν μπορεί, βεβαίως, να αποκλεισθεί το ενδεχόμενο ο αριθμός των συντάξιμων ετών που αναγνωρίσθηκαν με τις αποφάσεις περί αναγνωρίσεως να είναι μικρότερος από ό,τι ανέμεναν οι αναιρεσείοντες και, ως εκ τούτου, οι εν λόγω αποφάσεις να μπορούσαν να είναι βλαπτικές για αυτούς.

77 Ωστόσο, αυτό δεν συμβαίνει εν προκειμένω. Πράγματι, με τα αιτήματά τους αποζημιώσεως, οι αναιρεσείοντες δεν επιδίωκαν να αποκαταστήσουν ζημίες που υπέστησαν λόγω της αναγνωρίσεως των εν λόγω συντάξιμων ετών, αλλά ζημίες που φέρεται ότι προκλήθηκαν από το γεγονός ότι, παρά την αναγνώριση αυτή, δεν μπορούσαν ούτε να αναμένουν υψηλότερο επίπεδο συντάξεων ούτε να ελπίζουν να ανακτήσουν το κεφάλαιο που αντιστοιχεί στα εθνικά συνταξιοδοτικά τους δικαιώματα, τα οποία μεταφέρθηκαν πλέον στο συνταξιοδοτικό σύστημα της Ένωσης.

78 Πρέπει, συναφώς, να επισημανθεί ότι, κατά το σημείο 9 του υπομνήματος απαντήσεως που κατατέθηκε πρωτοδίκως, «οι ενάγοντες δεν είχαν κανένα έννομο συμφέρον για την άσκηση προσφυγής ακυρώσεως κατά των επιβεβαιωτικών της μεταφοράς αποφάσεων, δεδομένου ότι αυτές δεν [διέφεραν] από τις προτάσεις για τις οποίες είχαν δώσει τη συγκατάθεσή τους» και ότι, «[α]φού απέκτησαν ακριβώς αυτό το οποίο είχαν ζητήσει και το μεταφερθέν κεφάλαιο είχε ορθώς αναγνωρισθεί, οι αποφάσεις αυτές [...] [ήταν] νόμιμες».

79 Κατά συνέπεια, δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι η αγωγή που ασκήθηκε πρωτοδίκως είχε σκοπό να αποκαταστήσει μόνον τις συνέπειες των αποφάσεων περί αναγνωρίσεως συντάξιμων ετών που τους αφορούν, κατά την έννοια της νομολογίας που παρατίθεται στις σκέψεις 67 και 68 ανωτέρω.

80 Βεβαίως, με το κύριο αίτημα που υπέβαλαν πρωτοδίκως, οι αναιρεσείοντες ζήτησαν να καταβληθούν σε κάθε εθνικό συνταξιοδοτικό ή ασφαλιστικό ταμείο τα ποσά που αντιστοιχούν στα εθνικά συνταξιοδοτικά τους δικαιώματα τα οποία μεταφέρθηκαν στο συνταξιοδοτικό σύστημα της Ένωσης (βλ. σκέψη 35 ανωτέρω).

81 Πάντως, πρέπει να τονισθεί ότι, ακόμη και αν θεωρηθεί ότι, με το κύριο αίτημά τους, οι αναιρεσείοντες επιδίωκαν να επιτύχουν χρηματικό αποτέλεσμα ίδιο με εκείνο που θα προέκυπτε από την ακύρωση των επίμαχων αποφάσεων, δεν ισχύει το ίδιο όσον αφορά το αίτημα που υπέβαλαν επικουρικώς. Πράγματι, η ακύρωση των επίμαχων αποφάσεων δεν μπορεί, εν πάση περιπτώσει, να έχει ως αποτέλεσμα την καταβολή στους αναιρεσείοντες ποσών που αντιστοιχούν στα εθνικά συνταξιοδοτικά τους δικαιώματα, αλλά μόνο την εξαφάνιση, ex tunc, των επίμαχων αποφάσεων μεταφοράς και των αποτελεσμάτων τους, ήτοι της αναγνωρίσεως συντάξιμων ετών, η οποία κατ' αρχήν ήταν ευνοϊκή για τους αναιρεσείοντες και η οποία δεν μπορεί να διαχωρισθεί από τη μεταφορά των εθνικών συνταξιοδοτικών τους δικαιωμάτων στο συνταξιοδοτικό σύστημα της Ένωσης.

82 Λαμβανομένων υπόψη όλων των προεκτεθέντων, διαπιστώνεται ότι το Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο απορρίπτοντας, κυρίως, την αγωγή των αναιρεσειόντων ως απαράδεκτη.

83 Επομένως, πρέπει να εξετασθούν, υπό το πρίσμα του δευτέρου λόγου αναιρέσεως που προβάλλουν οι αναιρεσείοντες, τα συμπεράσματα τα οποία το Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης παρέθεσε επαλλήλως.

Επί του δευτέρου λόγου αναιρέσεως

84 Προκαταρκτικώς, υπενθυμίζεται ότι, κατά πάγια νομολογία στον τομέα των υπαλληλικών υποθέσεων, η θεμελίωση της ευθύνης της Ένωσης προϋποθέτει τη συνδρομή συνόλου προϋποθέσεων, ήτοι την παρανομία της προσαπτόμενης στα θεσμικά όργανα συμπεριφοράς, το υποστατό της ζημίας και την ύπαρξη αιτιώδους συνδέσμου μεταξύ της εν λόγω συμπεριφοράς και της προβαλλομένης ζημίας (απόφαση της 16ης Δεκεμβρίου 1987, Delauche κατά Επιτροπής, 111/86, EU:C:1987:562, σκέψη 30· βλ., επίσης, απόφαση της 12ης Ιουλίου 2012, Επιτροπή κατά Νανόπουλου, T-308/10 P, EU:T:2012:370, σκέψη 102 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

85 Οι τρεις προϋποθέσεις που μνημονεύονται στη σκέψη 84 ανωτέρω πρέπει να πληρούνται σωρευτικά, πράγμα που σημαίνει ότι, όταν λείπει μία από αυτές, δεν μπορεί να στοιχειοθετηθεί ευθύνη της Ένωσης (βλ. απόφαση της 17ης Μαΐου 2017, PG κατά Frontex, T-583/16, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2017:344, σκέψη 97 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

86 Επομένως, ακόμη και σε περίπτωση που αποδειχθεί πταίσμα θεσμικού ή άλλου οργάνου ή οργανισμού της Ένωσης, η ευθύνη της Ένωσης στοιχειοθετείται μόνον αν, μεταξύ άλλων, ο ενάγων αποδείξει ότι έχει πραγματικά υποστεί ζημία (βλ. απόφαση της 29ης Σεπτεμβρίου 2005, Napoli Buzzanca κατά Επιτροπής, T-218/02, EU:T:2005:343, σκέψη 98 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

87 Ακριβώς υπό το πρίσμα των σκέψεων αυτών πρέπει να εξετασθεί ο δεύτερος λόγος αναιρέσεως, ο οποίος έχει δύο σκέλη. Με το πρώτο σκέλος του λόγου αυτού, οι αναιρεσείοντες υποστηρίζουν ότι το Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο κρίνοντας ότι η συμπεριφορά της ΑΣΣΠΑ δεν μπορεί να θεωρηθεί παράνομη. Με το δεύτερο σκέλος του ίδιου λόγου, υποστηρίζουν ότι το Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο κρίνοντας ότι η ζημία που ισχυρίζονται ότι υπέστησαν δεν είναι πραγματική και βέβαιη.

88 Πρέπει να εξετασθεί, κατ' αρχάς, το δεύτερο σκέλος του παρόντος λόγου.

89 Κατά τους αναιρεσείοντες, το γεγονός και μόνο ότι δεν έχουν ακόμη συμπληρώσει τη νόμιμη ηλικία συνταξιοδοτήσεως, οπότε δεν γνωρίζουν αν η μεταφορά των συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων τους θα τους ωφελήσει, στερείται σημασίας για την εκτίμηση του οριστικού χαρακτήρα της ζημίας την οποία προβάλλουν προς στήριξη της αγωγής τους. Υποστηρίζουν, συναφώς, ότι ήδη απώλεσαν τα εθνικά τους δικαιώματα και ότι η κατάστασή τους είναι, σήμερα, αβέβαιη. Κατά τους αναιρεσείοντες, η ζημία αυτή οφείλεται σε ελλιπείς και εσφαλμένες πληροφορίες που έλαβαν κατά τη διαδικασία μεταφοράς των εθνικών δικαιωμάτων τους και έχει όντως οριστικό χαρακτήρα.

90 Εξάλλου, απλώς και μόνον η δυνατότητα ενδεχόμενης τροποποιήσεως του άρθρου 77, τέταρτο εδάφιο, του ΚΥΚ, ή ακόμη και καταργήσεώς του, δεν ασκεί επιρροή όσον αφορά την εκτίμηση του παράνομου χαρακτήρα της συμπεριφοράς που προσάπτεται στην ΑΣΣΠΑ, στο μέτρο που η διάταξη αυτή ήταν όντως σε ισχύ κατά την κοινοποίηση στους αναιρεσείοντες των προτάσεων περί αναγνωρίσεως συντάξιμων ετών που τους αφορούν.

91 Οι αναιρεσείοντες υποστηρίζουν ότι η υλική ζημία τους είναι βέβαιη, κατά το μέρος που ο κανόνας του ελαχίστου ορίου διαβιώσεως «δεν εφαρμόζεται επικουρικώς, αλλά συνιστά εγγύηση που ισχύει για κάθε υπολογισμό της συντάξεως υπαλλήλου». Επομένως, «δεν μπορεί να αποδειχθεί ότι η αναγνώριση συντάξιμων ετών […] θα υπερισχύσει αυτού του θεμελιώδους κανόνα κοινωνικού χαρακτήρα». Κατά τους αναιρεσείοντες, δεν είναι δυνατόν να αποδειχθεί ότι τα εθνικά συνταξιοδοτικά τους δικαιώματα

θα επηρεάσουν το ύψος της συντάξεώς τους. Συναφώς, επικαλούνται τις σκέψεις 27 και 28 της αποφάσεως της 6ης Οκτωβρίου 2016, Adrien κ.λπ. (C-466/15, EU:C:2016:749), σχετικά με την κοινωνική ασφάλιση των διακινούμενων εργαζομένων.

92 Το Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης αμφισβητεί την επιχειρηματολογία των αναιρεσειόντων.

93 Συναφώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι η ζημία της οποίας ζητείται αποκατάσταση στο πλαίσιο αγωγής αποζημιώσεως πρέπει να είναι πραγματική και βέβαιη (βλ. απόφαση της 21ης Φεβρουαρίου 2008, Επιτροπή κατά Girardot, C-348/06 P, EU:C:2008:107, σκέψη 54 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

94 Ωστόσο, κατά πάγια νομολογία, οι ενδιαφερόμενοι δεν εμποδίζονται να προσφύγουν ενώπιον του δικαστή της Ένωσης προκειμένου να διαπιστωθεί η ευθύνη της Ένωσης για ζημίες επικείμενες και δυνάμενες να προβλεφθούν με επαρκή βεβαιότητα, έστω και αν η ζημία δεν μπορεί ακόμη να εκφρασθεί αριθμητικά με ακρίβεια (βλ. απόφαση της 14ης Ιανουαρίου 1987, Zuckerfabrik Bedburg κ.λπ. κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, 281/84, EU:C:1987:3, σκέψη 14 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία). Σε τέτοια περίπτωση, αν αποδειχθεί ότι οι ενδιαφερόμενοι θα βρίσκονταν κατ' ανάγκη σε καλύτερη κατάσταση αν το πταίσμα που προσάπτουν στον εναγόμενο δεν είχε διαπραχθεί, πρέπει να θεωρηθεί ότι η ύπαρξη της ζημίας που προβάλλουν δεν μπορεί να θεωρηθεί υποθετική ή απλώς ενδεχόμενη (βλ., υπό την έννοια αυτή, απόφαση της 9ης Νοεμβρίου 2006, Agraz κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-243/05 P, EU:C:2006:708, σκέψη 42).

95 Εν προκειμένω, υπάρχουν στοιχεία που αφορούν τον υπολογισμό των συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων των αναιρεσειόντων τα οποία παραμένουν, σήμερα και μέχρι την εκκαθάριση των εν λόγω δικαιωμάτων, αβέβαια. Πάντως, τα στοιχεία αυτά θα είναι καθοριστικής σημασίας, μεταξύ άλλων, για την εφαρμογή του κανόνα του ελαχίστου ορίου διαβιώσεως στην περίπτωσή τους.

96 Πράγματι, αφενός, το ποσό του τελευταίου βασικού μισθού που θα λάβουν οι αναιρεσείοντες πριν από τη συνταξιοδότησή τους δεν είναι βέβαιο προς το παρόν. Όπως το Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης διαπίστωσε στη σκέψη 81 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, δεν μπορεί να αποκλεισθεί ότι οι αναιρεσείοντες θα έχουν τελικώς πρόσβαση σε θέσεις εκτάκτου ή μονίμου υπαλλήλου, πράγμα που θα έχει ως αποτέλεσμα να μην εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής του κανόνα του ελαχίστου επιπέδου διαβιώσεως.

97 Επιπλέον, δεν αποκλείεται να αναθεωρηθούν προς τα πάνω οι μηνιαίοι βασικοί μισθοί στην ομάδα καθηκόντων στην οποία ανήκουν οι αναιρεσείοντες, πράγμα που θα μπορέσει να έχει τις ίδιες συνέπειες για τους ενδιαφερόμενους, δηλαδή να μην εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής του κανόνα του ελαχίστου ορίου διαβιώσεως. Εξάλλου, οι ίδιοι οι αναιρεσείοντες τονίζουν, στις από 17 Ιανουαρίου 2018 απαντήσεις τους στις ερωτήσεις που το Γενικό Δικαστήριο τους έθεσε, ότι, στο έβδομο και τελευταίο κλιμάκιο του βαθμού 3, ο βασικός μισθός υπαλλήλου AC GF I, όπως οι αναιρεσείοντες, είναι υψηλότερος από τον βασικό μισθό υπαλλήλου AST 1/1, πράγμα που έχει ως αποτέλεσμα ο υπάλληλος αυτός να μην εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του κανόνα του ελαχίστου ορίου διαβιώσεως. Από τη διαπίστωση αυτή προκύπτει ότι, ακόμη και αν οι μηνιαίοι βασικοί μισθοί για την ομάδα καθηκόντων στην οποία ανήκουν οι αναιρεσείοντες δεν αναθεωρηθούν προς τα πάνω, είναι δυνατόν, δεδομένου ότι οι αναιρεσείοντες δεν προέβαλαν επιχειρήματα που να επιτρέπουν να αποκλεισθεί η δυνατότητα αυτή, να εμπίπτουν αυτοί οι τελευταίοι, κατά την εκκαθάριση των συνταξιοδοτικών τους δικαιωμάτων, σε επαγγελματική κατάσταση που θα τους επιτρέψει να αποφύγουν την εφαρμογή του κανόνα του ελαχίστου ορίου διαβιώσεως.

98 Αφετέρου, ο αριθμός των ετών υπηρεσίας που θα έχουν συμπληρωθεί στα θεσμικά όργανα της Ένωσης από τους αναιρεσείοντες κατά τη συνταξιοδότησή τους είναι ομοίως, στο παρόν στάδιο, αβέβαιος. Πράγματι, δεν μπορεί να αποκλεισθεί ότι η ημερομηνία κατά την οποία οι αναιρεσείοντες θα επιλέξουν να συνταξιοδοτηθούν θα έχει συνέπειες επίσης για τον υπολογισμό του τελικού ποσού της συντάξεώς τους.

99 Οι διαπιστώσεις αυτές αρκούν για να θεωρηθεί ότι η ζημία που προβάλλουν οι αναιρεσείοντες, ζημία η οποία, άλλωστε, είναι αποκλειστικά υλική (βλ. σκέψεις 55 έως 63 ανωτέρω), δεν είναι βέβαιη κατά την έννοια της νομολογίας που παρατίθεται στη σκέψη 93 ανωτέρω.

100 Εν πάση περιπτώσει, όπως επισημάνθηκε από το Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης στη σκέψη 82 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, δεν είναι βέβαιο ότι, κατά τη συνταξιοδότηση των αναιρεσειόντων και την εκκαθάριση των συνταξιοδοτικών τους δικαιωμάτων, το περιεχόμενο και οι προϋποθέσεις εφαρμογής του άρθρου 77 του ΚΥΚ, και ειδικότερα του δευτέρου και του τετάρτου εδαφίου του, θα είναι ίδια με τα ισχύοντα κατά τον χρόνο δημοσιεύσεως της παρούσας αποφάσεως.

101 Εξάλλου, πρέπει να προστεθεί ότι δεν δύναται, a priori, να αποκλεισθεί ότι το Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης θα θεσπίσει διάταξη ανάλογη με εκείνη του άρθρου 7, παράγραφος 6, της αποφάσεως της διοικητικής επιτροπής του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, της 17ης Οκτωβρίου 2011, που αφορά γενικές εκτελεστικές διατάξεις σχετικές με τα άρθρα 11 και 12 του παραρτήματος VIII του ΚΥΚ (βλ. σκέψη 9 ανωτέρω), η οποία θα εφαρμόζεται σε περιπτώσεις όπως αυτές στις οποίες φοβούνται ότι θα βρεθούν οι αναιρεσείοντες.

102 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι, πριν από την εκκαθάριση των συνταξιοδοτικών τους δικαιωμάτων και πριν από την ενδεχόμενη εφαρμογή, στην περίπτωσή τους, του κανόνα του ελαχίστου ορίου διαβιώσεως, το γεγονός και μόνον ότι, υπολογίζοντας με βάση υποθετικά δεδομένα (βλ. σκέψη 19 ανωτέρω), οι αναιρεσείοντες θεωρούν ότι, κατά τη μελλοντική τους συνταξιοδότηση, θα διαπιστωθεί ότι έχουν μεταφερθεί με ζημία τα εθνικά συνταξιοδοτικά τους δικαιώματα, δεν αρκεί για να αποδειχθεί ούτε πραγματική και βέβαιη ζημία, κατά την έννοια της νομολογίας που παρατίθεται στη σκέψη 93 ανωτέρω, ούτε προβλέψιμη, με επαρκή βεβαιότητα, ζημία, κατά την έννοια της νομολογίας που παρατίθεται στη σκέψη 94 ανωτέρω. Σήμερα, το μόνο γεγονός που μπορεί να διαπιστωθεί με βεβαιότητα είναι ότι τα εθνικά συνταξιοδοτικά δικαιώματα των αναιρεσειόντων έχουν μετατραπεί σε συντάξιμα έτη με τις αποφάσεις περί αναγνωρίσεως συντάξιμων ετών που τους αφορούν.

103 Πράγματι, το κεφάλαιο που αντιστοιχεί στα εθνικά συνταξιοδοτικά δικαιώματα των αναιρεσειόντων δεν έχει απολεσθεί. Μετά τη μεταφορά του, έχει μετατραπεί σε συντάξιμα έτη, τα οποία, κατ' αρχήν, πρέπει να ληφθούν υπόψη για τον υπολογισμό των συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων των αναιρεσειόντων. Κατά συνέπεια, όπως το Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης ορθώς αναφέρει στο σημείο 41 του υπομνήματος ανταπαντήσεως, δεν μπορεί να θεωρηθεί, στο παρόν στάδιο, ότι τα μεταφερθέντα δικαιώματα απωλέσθηκαν.

104 Στο πλαίσιο αυτό, ακόμη και αν θεωρηθεί ότι, κατά τον χρόνο εκκαθαρίσεως των συνταξιοδοτικών τους δικαιωμάτων, ουδεμία νομοθετική ή κανονιστική διάταξη θα επιτρέψει στους αναιρεσείοντες να ανακτήσουν έστω και μέρος του μεταφερθέντος κεφαλαίου που αντιστοιχεί σε συντάξιμα έτη που δεν λαμβάνονται υπόψη για τον υπολογισμό της συντάξεως αρχαιότητας, οι αναιρεσείοντες θα έχουν στη διάθεσή τους ένδικα βοηθήματα με τα οποία θα μπορέσουν να προβάλουν την «απώλεια», άνευ ανταλλάγματος, του εν λόγω κεφαλαίου. Με προσφυγή που θα στρέφεται κατά των πράξεων σχετικά με την εκκαθάριση των δικαιωμάτων τους και τον υπολογισμό των συντάξεών τους, οι οποίες θα είναι βλαπτικές για αυτούς καθόσον δεν θα λαμβάνουν υπόψη συντάξιμα έτη λόγω της εφαρμογής του κανόνα του ελαχίστου ορίου διαβιώσεως, οι αναιρεσείοντες θα μπορέσουν, εν ανάγκη, να αμφισβητήσουν την εφαρμογή του κανόνα του ελαχίστου ορίου διαβιώσεως στις ειδικές τους περιπτώσεις, κατά το μέρος που η εφαρμογή αυτή θα έχει ως συνέπεια τη μη συνεκτίμηση, για τον υπολογισμό των συνταξιοδοτικών τους δικαιωμάτων, των αναγνωρισμένων συντάξιμων ετών λόγω της μεταφοράς των εθνικών συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων τους στο συνταξιοδοτικό σύστημα της Ένωσης.

105 Τέλος, πρέπει να υπομνησθεί ότι η δυνατότητα ασκήσεως αγωγής στηριζόμενης σε αδικαιολόγητο πλουτισμό της Ένωσης δεν μπορεί να απορριφθεί για τον διοικούμενο απλώς και μόνο με την αιτιολογία ότι η Συνθήκη ΛΕΕ ρητώς δεν προβλέπει ένδικο βοήθημα που να καλύπτει την αγωγή αυτή. Πράγματι, όπως έχει ήδη κρίνει το Δικαστήριο, ερμηνεία των άρθρων 268 και 340 ΣΛΕΕ που

θα απέκλειε τη δυνατότητα αυτή θα κατέληγε σε αποτέλεσμα αντίθετο προς την αρχή της αποτελεσματικής ένδικης προστασίας που έχει διατυπώσει η νομολογία του Δικαστηρίου και έχει επιβεβαιώσει το άρθρο 47 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης [βλ. απόφαση της 16ης Δεκεμβρίου 2008, Masdar (UK) κατά Επιτροπής, C-47/07 P, EU:C:2008:726, σκέψεις 47 και 50 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία].

106 Συναφώς, δεν μπορεί να αποκλεισθεί ότι η άρνηση θεσμικού οργάνου να επιστρέψει στον ενδιαφερόμενο το μέρος του κεφαλαίου των εθνικών συνταξιοδοτικών του δικαιωμάτων που μετέφερε στο συνταξιοδοτικό σύστημα της Ένωσης, το οποίο δεν θα ληφθεί υπόψη κατά την εκκαθάριση των συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων του, μπορεί να οδηγήσει σε αδικαιολόγητη οικειοποίηση από το θεσμικό αυτό όργανο μέρους των εθνικών συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων που ρευστοποιήθηκαν για τους σκοπούς της μεταφοράς και τα οποία, βάσει της νομολογίας, όντως ανήκουν στον ενδιαφερόμενο υπάλληλο, και, ως εκ τούτου, να οδηγήσει σε αδικαιολόγητο πλουτισμό υπέρ της Ένωσης (βλ., κατ' αναλογία, απόφαση της 30ής Ιανουαρίου 2003, Caballero Montoya κατά Επιτροπής, T-303/00, T-304/00 και T-322/00, EU:T:2003:20, σκέψη 84 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

107 Λαμβανομένων υπόψη των προαναφερθέντων, τα οποία, στο παρόν στάδιο, παραμένουν αβέβαια όσον αφορά τον υπολογισμό του ύψους των συντάξεων οι οποίες θα χορηγηθούν στους αναιρεσείοντες κατά την εκκαθάριση των συνταξιοδοτικών τους δικαιωμάτων, πρέπει να θεωρηθεί ότι η ζημία που αυτοί προβάλλουν εν προκειμένω δεν συνιστά πραγματική και βέβαιη ζημία κατά την έννοια της νομολογίας που παρατίθεται στις σκέψεις 93 και 94 ανωτέρω.

108 Ως εκ τούτου, πρέπει να γίνει δεκτό ότι το Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης δεν υπέπεσε σε πλάνη κρίνοντας ότι η προβαλλόμενη από τους αναιρεσείοντες ζημία δεν είναι πραγματική και βέβαιη. Λαμβανομένης υπόψη της διαπιστώσεως αυτής, πρέπει να απορριφθούν το δεύτερο σκέλος του παρόντος λόγου αναιρέσεως καθώς και η αίτηση αναιρέσεως στο σύνολό της, χωρίς να χρειάζεται, υπό το πρίσμα της νομολογίας που παρατίθεται στη σκέψη 86 ανωτέρω, να εξετασθεί το πρώτο σκέλος του δευτέρου λόγου αναιρέσεως που προβάλλουν οι αναιρεσείοντες.

Επί των δικαστικών εξόδων

109 Κατά το άρθρο 211, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, όταν η αίτηση αναιρέσεως απορρίπτεται ως αβάσιμη ή όταν γίνεται δεκτή και το Γενικό Δικαστήριο κρίνει το ίδιο οριστικά τη διαφορά, αυτό αποφαίνεται επί των δικαστικών εξόδων.

110 Το άρθρο 211, παράγραφος 4, του Κανονισμού Διαδικασίας προβλέπει ότι το Γενικό Δικαστήριο μπορεί, στις αναιρέσεις που ασκούνται από μόνιμους ή μη μόνιμους υπαλλήλους, να κατανείμει τα δικαστικά έξοδα μεταξύ των διαδίκων, εφόσον αυτό επιβάλλεται για λόγους επιείκειας.

111 Από το σκεπτικό της παρούσας αποφάσεως προκύπτει ότι οι αναιρεσείοντες ηττήθηκαν ως προς την αίτησή τους αναιρέσεως. Επιπλέον, το Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης, με τα αιτήματά του, ζήτησε ρητώς να καταδικασθούν οι αναιρεσείοντες στα δικαστικά έξοδα.

112 Ωστόσο, το Γενικό Δικαστήριο κρίνει ότι, κατά δίκαιη εκτίμηση των περιστάσεων της υπό κρίση υποθέσεως, λαμβανομένων υπόψη ειδικά των ζητημάτων που τέθηκαν με την υπό κρίση αίτηση αναιρέσεως και του γεγονότος ότι το Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης ηττήθηκε ως προς τα επιχειρήματά του σχετικά με τον πρώτο λόγο αναιρέσεως, οι αναιρεσείοντες πρέπει να φέρουν το ένα τέταρτο των δικαστικών τους εξόδων και το Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης πρέπει να φέρει τα δικαστικά του έξοδα και τα τρία τέταρτα των δικαστικών εξόδων των αναιρεσειόντων.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (αναιρετικό τμήμα)

αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την αίτηση αναιρέσεως.

2) Οι αναιρεσείοντες φέρουν το ένα τέταρτο των δικαστικών τους εξόδων.

3) Το Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης φέρει τα δικαστικά του έξοδα και τα τρία τέταρτα των δικαστικών εξόδων των αναιρεσειόντων.

Van der Woude Kanninen Γρατσίας

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 18 Σεπτεμβρίου 2018.

(υπογραφές)

i — Στη σκέψη 105 του παρόντος κειμένου έγινε τροποποίηση γλωσσικής φύσεως μετά την αρχική ανάρτησή του στην ψηφιακή Συλλογή Νομολογίας.